

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3819 van 20 november 2007
in de zaak X/ IId e kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IId e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Franse nationaliteit, op 11 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 december 2000 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 4 juli 2000 een aanvraag tot vestiging in, als werknemer. Op 5 december 2000 weigert de gemachtigde de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.). Hij betoogt dat “hij reeds meer dan zes jaar en acht maanden op enige behandeling van zijn verzoek tot herziening wacht, wat een onmenselijke lange en onaanvaardbare termijn is”.

2.1.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat er van een schending van de redelijke termijn moeilijk gewag kan worden gemaakt. Mocht het onderzoek en de behandeling niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, dan zou dit nog niet de nietigverklaring kunnen verantwoorden. Verzoeker toont immers niet aan welk nadeel hij hierdoor zou hebben geleden en laat derhalve geen belang blijken bij het eerste middel.

2.1.3. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in het eerste middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.1.4. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoeker, die sinds 8 maart 2001 beschikt over het bijzonder verblijfsdocument bijlage 35, laat na in concreto aan te tonen welk nadeel hij heeft geleden door de lange behandelingsduur zodat hij het vereiste belang ontbeert bij het middel. Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht. Hij betoogt dat “in de bestreden beslissing alleen wordt vermeld dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn aantoonde dat hij zich bevindt onder de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als werknemer. Met verzoeker ging het op dat moment reeds bergaf en hij erkende zijn problemen niet. Hij heeft uiteindelijk hulp gezocht en is reeds geruime tijd in behandeling. Tijdens deze behandeling volgde hij Nederlandse taalcursussen. Nu hij echt aan de betere hand is, heeft hij zich opnieuw ingeschreven om Nederlandse lessen te volgen en om werk te zoeken”. Verzoeker brengt tevens diverse attesten bij.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing voldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing bevat de redenen waarom deze werd genomen en werd met redenen omkleed.

2.2.3. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in het tweede middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient bovendien te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met de documenten die verzoeker bijbrengt in het verzoekschrift. Bovendien betwist verzoeker niet eens het motief van de bestreden beslissing. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT.

M. MILOJKOWIC.